

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Η ιστορία αναφέρει πολλά παραδείγματα για την ψυχραιμία με την όποιαν αντιμετώπισαν το θάνατο διάφοροι κατάδικοι. Το ρεκόρ όμως της ψυχραιμίας αυτής το κατέχει ασφαλώς ο κατάδικος του οποίου περιγράφουμε παρακάτω τις τελευταίες στιγμές, όπως τις αναγράφει ένα παλιό γαλλικό ιστορικό βιβλίο.

Κάποτε, στον μεσαίωνα, ένας νέος, που είχε συλληφθή «έπ' αὐτοφώρῳ» τὴν ὥρα που δολοφονοῦσε κάποιον, καταδικάστηκε ἀπ' τὸ δικαστήριο τοῦ Σηκουάνα σὲ ἀπαγχονισμό. Ὁ ἀπαγχονίζετο δὲ δημοσίᾳ στὴν πλατεία τῆς Γρέθης, γιὰ νὰ παραδειγματισθοῦν ἔτσι οἱ πολῖτες.

Λίγες ὥρες πρὶν τὸν ὀδηγήσουν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσεως, τὸν ἐπεσκέφθη στὴ φυλακὴ του ἕνας παπᾶς, γιὰ νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ.

Ὁ παπᾶς, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν κατάδικο, ἄρχισε πρῶτα νὰ τοῦ λήῃ διάφορα παρηγορητικὰ λόγια, ὅπως τὸ καλοῦσε ἡ περίστασις. Κατόπιν, τὸν ρώτησε μήπως ἔνοιωθε τίποτε πού νὰ βαραίνει τὴ συνειδήσιν του, τὴν ὅποια σὲ λίγη ὥρα θὰ παρέδιδε στὸ Θεό.

— «Ὁχι, πατερ μου, ἀπάντησε γελῶντας ὁ κατάδικος, δὲν βαραίνει τίποτε τὴ συνειδήσιν μου... ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποτηράκι κρασί πού μοῦ ἔδωσαν πρὸ ὀλίγου!

Ὁ παπᾶς, κατὰ πληκτος μπρὸς στὴν ἀναισθησία τοῦ νεαροῦ κακούργου, τοῦ εἶπε τότε:

— Δὲν εἶνε περίστασις τώρα, τέκνον μου, γιὰ νὰ σκέπτεσαι τέτοια πράγματα... Ὅσο σοῦ μένει ἀκόμη καιρὸς προσπάθησε νὰ καθαρῖσῃς τὴν ψυχὴ σου καὶ νὰ ὁμολογήσῃς τὰ σφάλματά σου, γιὰ νὰ στὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεός.

— Ἄλλοίμ ο ν ο,

πάτερ μου, ἀπάντησε ὁ κατάδικος, τὸ μεγαλύτερό μου ἔγκλημα εἶνε... ὅτι ἄφησα νὰ μὲ συλλάβουν!

Ὁ παπᾶς τότε ἄρχισε νὰ τοῦ λήῃ ὅτι ἦταν καλύτερα πού ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, γιὰτι ἀλλοιώτικα θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ κυλιέται μέσ' στὸ βόρβορο... Τοῦ εἶπε ἀκόμη, ὅτι ἔπρεπε νᾶνε εὐτυχιμένους πού θὰ ἐγκατέλειπε σὲ λίγη ὥρα τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τὴν σπαρμένη ἀπὸ ἀγκάθια, γιὰ νὰ πάη σὲ μιὰ νέα, ὑπερκόσμια ζωὴ, σπαρμένη ἀπὸ ῥόδα...

— ...Συλλογίσου, τέκνον μου, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, τὼς οἱ ἄγγελοι σὲ περιμένουν στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ δειπνήσῃς μὲ θεῖα ἀμβροσία...

Ὁ κατάδικος ἀκούε ἀφηρημένος τὸ λογίδριον τοῦ παπᾶ. Ὄταν ὁμως ἀκούσε πὼς οἱ ἄγγελοι τὸν περίμεναν γιὰ τὸ δεῖπνο, γύρισε καὶ εἶπε:

— Ὅπως τὰ λέτε θὰ εἶνε, βέβαια, πάτερ μου... Στὸ δεῖπνο ὁμως αὐτὸ μὲ τοὺς ἀγγέλους, δὲν θὰ ἦταν δυνατόν... νὰ μὲ ἀντικαταστήσετε σεῖς;...

Ὁ ἀγαθὸς παπᾶς εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ τὰ χάνη... Προσπάθησε ἐν τούτοις νὰ κάμῃ μιὰ τελευταία ἀπόπειρα γιὰ νὰ φέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο τὸν πορῶμένο κατάδικο.

— Τέκνον μου, τοῦ εἶπε, συλλογίσου τὸν ἑαυτὸ σου... Συλλογίσου πὼς σὲ λίγο θὰ νοιώσῃς μιὰν ἀνέκφραστη εὐδαιμονία, πηγαίνοντας «εἰς τόπον χλοερὸν ὅπου οὐκ ἔστι λύπη...» Συλλογίσου πὼς σὲ λίγο θὰ συγκαταλέγεσαι καὶ

ἐνδιαφέρεται τώρα περισσότερο γιὰ τὸ βουστάσιό της παρὰ γιὰ τὰ μπριλλάντια της.

Μὴ φοβᾶστε λοιπὸν γιὰ τοὺς «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου. Δὲν πρόκειται νὰ ὑποφέρουν ποτὲ ἀπὸ τὴν οικονομικὴ κρίσι. Τὴν ἀντιμετώπισαν μὲ πρακτικὸ πνεῦμα καὶ ἂν κλείσουν κανένα πρῶτὸ τὰ στούντιο δὲν θὰ τοὺς νοιάξῃ διόλου, γιὰτι ὅλοι ἔχουν τὰ ἀγροκτημάτα τους καὶ τὶς φυτεῖες τους.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

σὺ στὴ χορεία τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Κυρίου...

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ παπᾶ, ὁ ἐτοιμοθάνατος... ἔσκασε στὰ γέλια.

— Μὰ τὸ Θεό, πάτερ μου, σὰν νὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις πᾶει τοῦ λόγου σου στὴ χώρα αὐτὴ, γιὰ νὰ μιλάς ἔτσι... Θὰ μοῦ κάνῃς λοιπὸν τὴ χάρι νὰ μὲ συντροφεύσῃς στὸ ταξίδι μου, γιὰτι πολὺ φοβάμαι μὴν χάσω τὸ δρόμο... Εἶνε βλέπεις τόσο σκοτεινὰ ἔξω... Ἐνῶ ἂν μ' ὀδηγήσῃς ἐσὺ, πού ξέρεις τὸ δρόμο καλὰ, ἀφοῦ ἔχεις ξαναπάει ἐκεῖ πάνω, θάμαι τοῦλάχιστον σίγουρος πὼς θάράξουμε στὸ λιμάνι πού πρέπει!

— «Ἐ, ὅστερ' ἀπ' τὶς καινούργιες αὐτὲς αὐθάδειες τοῦ καταδίκου, ὁ παπᾶς ἔχασε πειὰ ἐντελῶς τὴν ὑπομονή του.

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ πάψῃς τὶς τρέλλες σου, τοῦ φώναξε θυμωμένος, σ' ἀφήνω κι' ἐγώ, τέκνον μου, στὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου...

Κι' ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε τὴν εὐλογία του, ἔφυγε κλείνοντας μὲ ὄρμη τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

Ἀμέσως σχεδὸν κατόπιν μπῆκε μέσ' στὸ κελλὶ τὸ ἀπόσπασμα πού θὰ συνώδεε τὸν κατάδικο ὡς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος πλησίασε τὸν κατάδικο πού τὸν κύτταζε χαμογελῶντας σαρκαστικά, καὶ τὸν ρώτησε, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο:

— Ἐχεις νὰ ἐκφράσῃς καμμιά τελευταία ἐπιθυμία;

— Ὅποια κι' ἂν εἶνε, θὰ γίνῃ σεβαστὴ; τὸν ρώτησε ὁ ἐτοιμοθάνατος.

— Μάλιστα. Ἐκτὸς ἂν ἀντιβαίνει στὸ νόμο...

— Πολὺ καλὰ. Στείλτε καὶ φέρτε μου τότε τὸν χειρουργο τοῦ γειτονικοῦ νοσοκομείου!

Ὁ διευθυντῆς τῆς φυλακῆς διέταξε ἀμέσως ἕνα στρατιώτη νὰ πάη νὰ φέρῃ τὸν χειρουργο. Τί νὰ τὸν ἤθελε ἄρα γιὰ τὸν παράξενον κατάδικον;

Σὲ λίγο ἔφτα ὁ χειρουργός.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ κατάδικος τοῦ φώναξε:

— Φέρατε τὰ ἐργαλεῖά σας;

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

καὶ γυρίζοντας

Ὁ ἐτοιμοθάνατος τότε σηκώθηκε ὀρθίος καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀποσπασματάρχη, τοῦ εἶπε:

— Ἡ τελευταία μου ἐπιθυμία, κύριε, εἶνε ἡ ἐξῆς: Ἐπιθυμῶ, πρὶν μὲ ὀδηγήσετε στὴν ἀγχόνη, νὰ... μοῦ ἀνοιξῇ ὁ χειρουργός τις φλέβες! Τῶχω γιὰ γούρι, ξέρετε, αὐτό!

— Μὰ τότε, θὰ πεθάνῃς ἀπὸ αἰμορραγία καὶ δὲν θὰ ἀπαγχονισθῇς! εἶπε ἔξω φρενῶν ὁ ἀποσπασματάρχης. Ἡ ἐπιθυμία σου αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ: ἀντιβαίνει πρὸς τὸν νόμο...

— Διόλου! ἀπάντησεν ἀπαθῶς ὁ κατάδικος. Τὸ δικαστήριο μὲ καταδίκασε νὰ κρεμασθῶ: δὲν ὤμωσα ὁμως ἂν θα κρεμασθῶ... ζωντανὸς ἢ πεθαμένος! Κι' ἐγώ, δὲν ζητῶ νὰ μὴν ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου... Ζητῶ ἀπλῶς, πρὶν κρεμασθῶ, νὰ ὑποστῶ μιὰ... ἐγχείρησι. Ὁστε... ἡ αἰτήσις μου εἶνε νομιμώτατη κι' ἀφοῦ εἶνε ἡ τελευταία μου ἐπιθυμία, πρέπει νὰ τὴν σεβασθῆτε!

Ὁ ἀποσπασματάρχης ἐπέισθηκε μπρὸς στὴ λογικὴ αὐτῆ. Καὶ — τί νὰ κάνῃ; — διέταξε τὸν χειρουργο κι' ἀνοιξε τὶς φλέβες τοῦ μελλοθανάτου!

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.